

Málo platné, mladá generace nevyznává folkový žánr, tedy alespoň část mladé generace, která se na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze studiem připravuje na kariéru budoucích advokátů, soudců a jiných právních profesí. Proto mě překvapilo, když studentský spolek Juristi začal pořádat v aule fakulty, studenty zvané bazén, koncerty. První koncert, kterého jsem se jako divák zúčastnil, bylo vystoupení JUDr. Ivo Jahelky. Kolega Ivo zahraje a zazpívá i na letošním FOLKomínu 7. září a na fakultu, kterou před léty vystudoval, se rád s kytarou vrátil. Protože si se studenty nepovídám pouze o řízení před soudem, doporučil jsem na další koncert, který se konal 23. dubna, **Jana Matěje Raka**. Studentům je sice známé jméno Matějova otce, ale o existenci syna věděl málokdo. O to víc potěšily obsazené židle, byť se nejednalo jen o studenty. Matěj dorazil v typickém modře pruhovaném tričku, s úsměvem ve tváři a ve svém oblíbeném automobilu Spartak. Odmítl jakékoli ozvučení a hrál na dvě kytary. Zejména potěšila novinka - kytara z první třetiny devatenáctého století, kterou si Matěj nechal zrestaurovat. Matějův repertoár se proto rozšířil i na klasickou hudbu. Předtím Matěj „vtěsna“ do kytary klavírní podobu jeho milovaného

Jaroslava Ježka a do té starobylé kytary převádí varhanní koncerty. Matěj přidal i své skladby z desky **Všechny ty jednoduché věci**, milé a jemné a vtipné písně. Obecenstvo nechtělo Matěje pustit z improvizovaného pódia, představovaného jen erární „právní“ židli a přídávky neměly konce.

Zvykem Juristů je uspořádat koncert i na závěr letního semestru. Studenti pozvali jako hosta písničkáře

**Pavla Dobeše**

s kytaristou

**Tomášem Kotrbou**

. Předseda spolku, který krom studia hraje a zpívá Jarka Nohavicu, měl z koncertu obavy, neboť jméno Pavel Dobeš (bohužel shodné se jménem nepříliš oblíbeného bývalého ministra školství) je mezi studenty ještě více utajené, než je jméno Jan Matěj Rak. Nicméně téměř všechna sedadla byla obsazena a studenti věnovali výtěžek koncertu na konto Bílého kruhu bezpečí. Bílý kruh bezpečí se stará o ty, na které se v rámci trestního řízení v podstatě kašle- oběti trestných činů. Určitým počátečním problémem byl zvuk, kdy bazén projektovaný slavným architektem Janem Kotěrou (fakulta stojí od roku 1929) nesl zvuk reproduktorů do všech pater, takže si možná Pavel Dobeš vzpomněl na své bigbítové začátky. Pan zvukař to však zvládl a zvuk se dostal do přijatelné podoby. Pavla Dobeše jsem naposledy slyšel v Lucerně na oslavě jeho šedesátin, jenže to jsou téměř čtyři roky. Dobeš má z čeho vybírat. Poslední desku s novými písněmi s názvem

**Banány**

vydal v roce 2006. Nicméně pamětníci a ctitelé, včetně pana děkana, si vychutnali zejména klasiku - a tak zněly písně

*Blažek, Puerto Mont, Zahradník, Kominík*

a další, až k první „pecce“

*Jarmila*

a na koncertech nevynechatelné písně

*Něco o lásce*

. Občas se diskutuje o tom, zda generace „Ročníku 47“ i o pár let mladší může ještě oslovit mladou generaci? Wabi Daněk zpíval o trablech své generace, které dnešní mladí již neznají - mají těch svých dost. Jarda Hutka si dělal šoufky z režimu, v němž dnešní generace nežila. Jenže jsou písničkáři jako je Slávek Janoušek, jehož Imaginární hospoda, plná poetismu, je nadčasová. Podle mého soudu patří k nadčasovým písničkářům i Pavel Dobeš. Krom toho, že jeho písně mají zdánlivě jednoduché, ale hlavně zapamatovatelné melodie, je Dobeš vynikající textař. Jeho texty jsou širokou škálou - od smích budícího rodného ostravského dialektu, přes chrlení názvů bylin a rostlin v Zahradníkovi po nádhernou nostalgii v písni Marie. Dobeš nemá v písních vatu ani hluchá místa. Když se vrátil z cesty do USA, vydal nádhernou desku

***Něco o Americe***

. Jeho popis atmosféry s nádherným refrénem v písni

*Californie*

mě vždy mrazí po páteři. Přibrání vynikajícího kytaristy jako spoluhráče je u každého písničkáře dobrým tahem. V případě Pavla Dobeše jsem se nerad loučil s Milošem Dvořáčkem, který z písně

*Pražce*

vyrobil symfonii. Tomáš Kotrba je však důstojným Dvořáčkovým nástupcem. Navíc si Dobeš jen tak nebrnká a občas jsem se musel přesvědčit, že tu parádu na kytaru (dvanáctku už téměř nepoužívá) loudí on a ne jeho spoluhráč. Oči mladých i starších diváků zářily, ale vše hezké končí. Juristům se oba koncerty povedly a doufám, že ty další budou neméně dobré. Svě studenty mám rád a po těch koncertech je mám ještě raději. Jsou stejní, jací jsme byli my - jen žijí v jiné době.